

«Любовь к себе рождается из усталости. Когда ты устаешь носить чужую одежду, соответствовать чужим ожиданиям, поворачиваться выгодной стороной. Устаешь сопротивляться своей правде, устаешь ее прятать (в том числе и от себя).»

Елена Киселева

goo.gl/o4swXt

Каких-нибудь 100-150 лет назад женщине было необходимо и достаточно родиться в богатой семье с хорошей родословной. Это давало все основания (но не гарантию) рассчитывать на удачное замужество лет в 16-17, что и являлось высшей точкой самореализации. Все менее удачные варианты рождения гарантировали незавидную участь «старой девы», прислуги или крестьянки. Причем поменять что-либо благодаря собственным усилиям и талантам было невозможно.

Сегодня в 16 лет жизнь только начинается, мы можем все или практически все. Носить брюки и короткую стрижку, водить автомобиль, получить высшее образование, строить карьеру, заниматься наукой, создать свой бизнес, голосовать, баллотироваться в парламент, переплыть Босфор, пробежать марафон, покорить Эверест, родить детей, принять решение не рожать, уехать в другую страну.

Этот невероятный скачок от полной зависимости к полной свободе мы совершили за головокружительно короткий период времени. Настолько короткий, что мы еще не вполне адаптировались и осознали произошедшие перемены. В нас одновременно борются патриархальные установки полученного воспитания и приобретенные свободы.

Нам хочется эффективно управлять компанией и варить борщ, как мама. Мы стремимся быть независимыми, но надеваем шпильки, чтобы нравиться. Мы пожимаем руку на деловой встрече, но ждем букетов к 8му марта. Нам хочется совместить несовместимое и одновременно преуспеть во всех своих ролях (нужное подчеркнуть):

- Дочери
- Мама
- Жены
- Хозяйки
- Профессионала
- Руководителя
- Гражданина
- Волонтера
- Интеллектуалки
- Спортсменки
- И просто красавицы...

По каждому из пунктов – свои KPIs. Так и живем, сверяясь с внешней оценкой и отфотошопленными историями успеха знакомых и малознакомых людей. Вот тех самых, которые получили MBA, покорили Эверест, воспитывают пятерых детей и питаются только зеленым салатом. Штука в том, что все эти достижения редко принадлежат одному человеку. Да и для счастья вовсе необязательно следовать во всем советам мамы и бизнес-тренера, а если в жизни что-то дискомфортно и жмет как новые туфли, то всегда можно это что-то изменить (и переобуться в кроссовки 😊), главное набраться смелости и сделать первый шаг.

Мы подобрали для вас несколько вдохновляющих историй от разных авторов, которые помогают остановиться, заглянуть внутрь себя, восхититься собой и разрешить себе быть свободной. Именно об этом сегодняшний праздник и каждый ваш день. Поздравляем!

Команда «Делойт»

goo.gl/o4swXt

Лідія Білас, співзасновник КМДШ.
Школа, яка вчить думати.

Повна версія за посиланням
goo.gl/974zt8

... Ми зробили і далі робимо неймовірні речі в бізнесі: запускаємо проекти, розвиваємо ринки, створюємо продукти, новими підходами ламаємо старі стереотипи, об'єднуємо і ведемо за собою людей. В цьому бачимо великий зміст і сенс життя. В цьому шукаємо певний баланс. Я теж думала, що знайшла його саме в такому способі життя. Швидкий ритм, переїзди-перельоти, дні розписані по годинах, а місяці на рік вперед. Завдання і цілі, що плавно переходили в нові завдання і цілі. Важливими здавались цифри, відсотки, рейтинги і інші досягнення. Обов'язковим зовнішнє визнання. Лексикон наполовину складався з професійного сленгу і мені здавалось, що всі мають розуміти, що таке EBITDA, SKU, CAPEX, HR чи PROFIT.

Мені часто доводилось спілкуватись з людьми не тому, що вони цікаві і приємні, а тому що так треба. А дома я часом забувала поміняти роль CEO на роль дружини і мами. Ні, я не вважала тоді, як і не вважаю зараз, що це важко, погано чи неправильно. Цей стан став звичним, інколи некомфортним, але прийнятним. Яюсь - і тут це слово ключеве - знаходився час для сім'ї, дітей, батьків і друзів.

Але я свій спосіб життя не збиралась міняти і «ще щось можна було собі дозволити лише за рахунок відпочинку чи сну. Знайома? Прокинутись зранку на годину-другу раніше чи лягти спати на дві-три години пізніше? Бути замученою і невиспаною, але гордою собою. Встигнути в зал чи салон - імідж наше все! - чи засвітитись на модній конференції чи тренінгу - щоб назавтра не випасти з контексту. Це виглядало, як пастка. І було пасткою по суті. Пасткою соціально очікуваної поведінки.

Якщо ти хочеш бути визнаним в соціумі, треба бути успішним. Можна навіть не посправжньому. Можна, створивши «правильний» образ.

Вам ніколи не здавалось, що ви - це кілька секунд, які хтось потратить на те, щоб прочитати ваш статус в фб, що ніхто, в тому числі і ви, не маєте часу, щоб посправжньому поцікавитись чи потурбуватись про когось в цьому шаленому світі?

Ми тратимо час на те, щоб довести іншим, що ми успішні. А як на рахунок того, щоб послухати себе?

У кожного з нас є свої пріоритети. Сім'я. Визнання. Гроші. Влада. Часто пріоритет завуальований чи упакований в правильну обгортку. Бо це життя. Але пам'ятаєте в Хемінгуея - «Добре, коли у подорожі є кінцева мета. Але в кінці найважливішою виявляється сама подорож»...

А спробуйте просто зараз допустити, що ваше життя може бути трошки іншим. Не кращим, не гіршим - просто іншим. Мабуть, всім в цьому залі знайоме Колесо життя. А коли ви застосовували його відносно себе?

Востаннє, коли я наважилась це зробити, воно було дуже мало схожим на колесо. Впевнена, що така дивна конфігурація для багатьох з вас є закономірною винагородою за ваш спосіб життя. Яким ви пишаєтесь.

Не знаю, чи відкрию вам Америку, коли скажу, що без відчутної шкоди своєму здоров'ю людина може прожити в стані перманентного стресу не більше півроку. Мені теж, як і вам зараз, не подобалось, коли раніше хтось нагадував мені про те, що це не зовсім нормально. Я керувалась улюбленим висловом Тоні Гаскенса - «Якщо ви не побудуєте свою мрію, хтось найме вас для того, щоб побудувати свою». Я свою мрію будувала дуже натхненно і, якщо чесно, не помітила, як мене фактично теж найняли. Бо з категорії успішної кар'єристики я непомітно перебралась в категорію трудоголіка - камікадзе.

Це відкриття для мене означало лише одне. Пора зробити вибір - бути «правильною» чи бути собою. В момент вибору перед нами завжди є два варіанти. Вибір на користь минулого чи вибір на користь майбутнього. Минуле - це те, що зі мною вже було. Все звичне і знайоме. Так, я могла б і далі розвивати бізнес, втілити ще один суперцікавий проект, зрештою, заробити більше грошей. При цьому виснажуватись фізично і морально, жертвувати чимось важливим і цінним для мене, час від часу відчувати внутрішнє невдоволення, але продовжувати впевнено грати свою придуману соціальну роль.

Вибираючи майбутнє, ми вибираємо невідомість... а тому тривогу. Я відчувала, що хочу щось змінити, але передбачити результат таких змін було неможливо. Я розуміла, що моє життя звузилося до якогось обмеженого кола, але навколо є щось більше і цікавіше, просто в силу обставин проходить повз мене.

Один з парадоксів нашого життя в тому, що правильність вибору визначається лише результатом. А він в майбутньому. Ти не можеш паралельно проживати два сценарії, а потім порівняти. Тому на кожне «так» знаходиться «ні» і вибираючи одну альтернативу, ми закриваємо перед собою іншу.

Але відмова від прийняття рішення ще складніша – це постійна вина перед собою за невикористані в минулому можливості. Визнати, що існують мої потреби і мої інтереси – це непростий крок і дається він не відразу.

Нам більш звично блокувати власні бажання і потреби, хоч плата за таку відмову може бути висока.

Бо якогось ідеального і універсального балансу, на жаль, не існує. Наш ресурсний стан обмежений, як мінімум, часом, тому щось нове і додаткове в нашому житті може з'явитись лише взамін чогось, від чого доведеться відмовитись.

В короткій перспективі люди, зазвичай, шкодують про те, що зробили. В довшій – про те, що не зробили.

Можливо, ваш вибір деколи дивний і неочікуваний. Але це ваш вибір, тому я послухала себе і ризикнула Я залишила бізнес. Наступила дуже незвична для мене пауза. Вона дала мені можливість подивитись на своє життя з зовсім іншого ракурсу.

І знаєте? Це круто! Стало видно пробіли, те, що завжди хотілось, але відкладалось за браком часу і можливостей. Ці пробіли дуже поступово почали заповнюватись - спілкуванням, любов'ю, увагою...музикою, книгами, мистецтвом...подорожами, знаннями, враженнями...знайомствами, новими проектами і задоволенням від цього... Так, зараз теж робляться якісь помилки, доводиться визнавати власну недосконалість, але нікому нічого не доводячи. За доволі короткий проміжок часу я від постійної гонитви за новою перемогою просто прийшла до довіри собі. [...]

Зовсім не обов'язково, що хтось з вас має прийти до такого ж усвідомлення. Більше того, хтось з вас саме так і живе, а багато з вас може ніколи і не зрозуміють, про що це, бо просто у вас свій сценарій і вам завжди буде добре у вашому світі. Розумію і скептиків, які можуть, і абсолютно обґрунтовано, задати питання - все це зворушливо, але як забезпечити життя матеріально? Але я нікого не ставлю перед вибором. Просто я знаю, що якраз заробляти гроші ви вмієте і практично кожен з вас може поділитись своєю історією успіху. А от те, як робити паузи, влаштовувати внутрішню ревізію, перезавантажуватись і оновленими рухатись далі - це те, що здалось важливим мені.

Але, як би ви не будували своє життя, головне для всіх нас пам'ятати - невідомо, коли в нас знову буде ця можливість - жити...

goo.gl/974zt8

Идеально значит никогда.
Даша Титова

<http://thedevochki.com/2017/08/02/idealno-znachit-nikogda/>

Пока я решалась написать в украинский Esquire, его закрыли. И так во всем: шли месяцы, сменялись времена года, тексты теряли актуальность, закрывались издания и вакансии, а мне все казалось, что я еще не готова, что «им таких, как я, по сто человек в день пишет» и «я еще почитаю пару книг об этом, посмотрю, что делают другие...». Даже блог про кладбище рекламных идей я не завела, потому что зависла на продумывании идеальной концепции.

Когда-то я думала, как счастливы люди, которые могут делать что-то посредственное, абсолютно этого не стесняясь. А я – такая умная и молодец, слишком много знаю, чтобы делать плохо. Только вот зачем читать столько книг и смотреть столько фильмов, приумножая знания (и печаль), чтобы даже не попробовать создать что-то свое? Многие называют это состояние параличом перфекциониста, потому что слово «перфекционист» звучит лучше, чем «лентяй» или «мне страшно». Что у меня получалось лучше всего, так это генерировать идеи в пустоту. И вот я спрашиваю себя: «Ты хочешь быть самой умной или наконец сделать хоть что-нибудь?» Какая разница, сколько хороших работ и успешных бизнесов ты видишь? Великие тоже с чего-то начинали. Это на их первые шаги с пометкой «ранние работы автора» мы косо смотрим в галереях.

Это в неизданных альбомах собраны все композиции «на любителя». Это потом, в первых главах книжек про успех, владельцы мировых компаний так весело и поучительно описывают свои неудачи – оторваться невозможно! Идеальных условий не будет никогда. И шедевры рождаются не только в студиях-лофтах под специальную медитационную музыку. Они рождаются в цейтноте обычной жизни, когда даже карандаша под рукой нет, чтобы записать.

Если очень долго смотреть на свою идею – ее реализует кто-то более смелый. И я скажу, с чем точно пора завязывать, чтобы этого не произошло.

- Сравнивать себя. Ни с Фридой Кало, ни тем более с идеальными блогерами из инстаграма. Потому что жизнь – это не только вид сверху на чашку кофе. И тебе ли не знать, сколько всего остается за кадром.
- Даже если «все придумано до нас», ну и что? Ценность ведь не в том, что ты, одна из сотни, хочешь торговать корейскими ланч-боксами, и даже не в том, как именно, а в том, что это сделаешь Ты. Такая вот расстановка приоритетов.
- Нафантазировать себе настолько тернистый путь, что даже побоишься начать. Конечно, трудно сдвинуться с места, когда в голове только «я ничего не буду успевать, полгода потребуется на раскрутку, где взять денег» и все в таком духе. Но ты не знаешь, как будет на самом деле.

- Думать, что еще десяток книг и семинаров подготовят тебя к столкновению с реальностью. Нет. Иногда «глаза боятся, а руки делают» – это лучшая стратегия.
- Впадать в крайности: замыкаться в себе или рассказывать о своей идее всем подряд. Пока всем расскажешь, бывает, устаешь от своей же затеи, а если будешь молчать, можешь пропустить неожиданную помощь.
- Можно бесконечно гадать, к чему именно лежит твоя душа, но лучше все-таки пробовать. Не вышло открыть фалафельную мечту? Отлично! Осталось меньше претендентов на «дело жизни», а новый опыт в любом случае будет полезен.
- Анализировать, как и копаться в себе, можно бесконечно. Это только оттягивает время старта. Нужно ставить себе дедлайны.
- «Какой из меня иллюстратор, если я пять лет проработала бухгалтером?» – так можно годами тихонько страдать о несодеянном. Не надо так. Таланты и призвания не выдаются поштучно раз и на всю жизнь.
- А что, если ничего не получится? Хороший вопрос, но есть и посложнее – а что, если все получится? Вот тут действительно придется поднапрячься.

Нам срочно нужны неидеальные дела! Потому что думать – хорошо, но думать слишком долго – плохо. Потому что так ты ничего не сделаешь. И лучше сделать неидеально сейчас, чем идеально никогда. Это как в спорте. Плохая пробежка – та, на которую ты не пришел.

Светлана Ройз, детский психолог

goo.gl/b1sCtX

Что мне подарило сорокалетие. (Точнее, подарило уже 2 года назад, а я все открываю и открываю его подарки).

1. Стремление к возрастной адекватности. Маленькие старички и седовласые «девочки» странны. Мне 42 года. И я женщина, позволяющая себе в большом количестве свободу и творчество, но ощущающая свой возрастной статус.
2. Позволение себе ярких красок. В одежде, в эмоциях....
3. Телесность. Радость от того, что может дарить тело и освоение его возможностей. Забота о теле.
4. ...Избирательность. В контактах, проектах, планировании - да во всем.
5. Уважение к своему времени и силам. Я впервые ушла в этом году с концерта, несколько раз уходила прямо посреди встреч...
6. Ценность качества - специалистов, тканей, продуктов, кремов....
7. Смелость и страсть - проявления в полный голос - идей, смеха, мыслей.
8. Выбор - не вмешиваться в то, куда не просят вмешиваться.
9. Не откладывать на потом - все - слова, идеи, решения...
10. Бережность - к себе, своему ресурсу и возможностям. Самоэмпатия.
11. Адаптивность - адаптация к изменениям вместо того, чтобы им противостоять.
12. Позволение другим не любить, не ценить, не уважать, и вообще обо мне не знать.
13. Ещё большая ценность семьи и отношений.
14. Ценность Близких контактов. В этом году подарки-такие важные встречи-обретения.
15. Это ещё БОльшая благодарность к тем, кто рядом и тем, кто дорог и тем, кто доверяет, и самой Жизни.

goo.gl/b1sCtX

Ольга Бартиш, художниця

Повна версія за посиланням
goo.gl/M5sBsP

«Дай хлопві їсти» - ця фраза, як талісман щасливого подружнього життя передавалась поколіннями в нашому роду. Так вчила моя бабуся маму, а мама мене. Оптимальним проявом любові був ситий вдоволений чоловік і пампулясті нагодовані діти. А кращої професії, як кухар, для жінки було не знайти.

Відлига почалась лише в нашому поколінні. Нам поступово відкривалися якісь таємні двері в глухих стінах.

Роль жінки настільки спотворилась тогочасною системою, правилами життя, що ми досі маємо дуже непросте завдання - розпізнати тонкі границі між поняттями мама-кохана-донька-сестра-трудяга-подруга-душа... І збудувати себе наново.

Нам у спадок дісталась модель якоїсь незрозумілої істоти на двох ніжках, що все в домі поробить, на роботу сходить, все закупить дорогою, уроки з дитиною повчить, сорочку попросує, гроші порахує, комуналку оплатить, город посадить, до церкви сходить, урожай збере, собі відмовить, змовчить, без манікюру обійдеться, ще один сезон в тих же туфлях відходить, на всьому де лише можна зекономить. І неодмінно дасть хлопві їсти. Бо то мусить бути, то святе. Хлоп тяжко робить. А ти що? А ти так, поміж дощ.

І скільки б мудрих книг та істота не прочитала, скільки б лекцій не прослухала, тренінгів не відвідала, щось невидиме довбе в її голові, дошкрябує до дірок брехню під назвою «ти повинна».

Але ми не здамося, правда?) Ще трошки, дорогі мої. Істина вже так близько. Відступаємо на міліметр вбік від натертого, беремо тонкий, але жирний олівець і наводимо свої штрихи. Нехай повільно, нехай не завжди рівно, часом навіть дуже криво, але свої.

Це будуть лінії нашої новоспеченої жіночності, навіть якщо нам далеко за 30 чи 40, чи 50. Повернути собі свою природу ніколи не пізно.

Ми окреслимо свою територію,

- де буде місце для різних емоцій, навіть якщо вони комусь не до вподоби
- де перемагає «бо я так хочу»
- де є вміння сказати «ні», вміння попросити, простити
- де можна лежати і читати, а посудомийка нехай миє
- де можна не спішити, не вставати о 6-й ранку, щоб встигнути всіх зібрати, нагодувати, провести і самій вибігти
- де взагалі можна не ходити в офіс, якщо не хочеться, і дітей не здавати в камери зберігання, якщо добре з ними вдома. Господи прости, але дітей можна і не народжувати. Можна!

Це буде територія персонального царства. Звісно ж, з коронкою на обручі та дзеркалом в повний ріст, щоб милуватися своїм прекрасним тілом. І вчитися любити його наново, з усіма фальшивими «дефектами» на які так якісно хтось колись вказав чи досі вказує.

Дорогі, давайте навчимося, давайте спробуємо, знову й знову - помилок же немає, пригадуєте? Є лише досвід. Всякий.

Спробуємо любити себе. Таких класних та не схожих ні на кого іншого. Таких живих та потрібних. Себе коханих.

Весна дає нові шанси!

Ми таки станемо собою, таки навчимося грати роль чесно, від усього серця, як востаннє. Раз прийшли ми на цю планету у подобі жіночій, раз погодились пізнати суть жінки, то давайте вже нарешті наважимося бути нею. Богинею. Може просто трошки земною)

П.с.

Якби моя мама читала цей пост, то знаєте, що б сказала : «То всьо, Олю, добре, але ти таки дай хлопів їсти».

goo.gl/M5sBsP

«Жила-была девочка. Однажды она поняла, что счастлива. И вот, сидит она вечером на кухне, и не знает как с этим счастьем справиться.»
Аглая Датешидзе

Счастлива тем, что «нечего есть» и «нечего надеть» - это исключительно фигура речи, а не котлеты из сосновых иголок и одна пара валенок на семью.

Счастлива, что могу позвонить маме, чтобы спросить рецепт пирога, а вместо него получить инструкции «как правильно воспитывать детей».

Счастлива, что могу рассчитывать на папу, если инструкции по воспитанию детей приобретают слишком императивный характер 😊

Счастлива, что есть кого целовать по утрам, откапывая носики из-под одеяла.

Счастлива, что выпадают дни, когда можно встать чуть позже обычного, например, в 7 утра, и при этом никуда не опаздывать.

Счастлива, что пандусы мне нужны только для передвижения с детской коляской, и если что, я ее и на руках подниму/заменю на слинг. А температура-насморк-кашель и все, что лечится таблетками – это пройдет.

Счастлива, что вода льется из крана, горячая и холодная; что постирать – это выбрать нужную программу стиральной машины.

Счастлива тем, что есть право выбора практически во всем: что читать, что носить, что говорить, с кем жить, где жить, как жить, кем работать, работать ли вообще, чему учиться.

Счастлива тем, что большинство моих выборов между хорошим и хорошим. Это сложный выбор, но значительно проще, чем выбор с позиции выживания или «меньшего из зол».

Все это тем более ценно, что с учетом географии рождения, никаких гарантий получить все эти щедроты не было. Оглядываясь на последние 100 лет истории Украины, понимаешь, что быть свободным в своем выборе – это и есть настоящее счастье.

Евгения Ноговицына

Быть женщиной CEO в Большой Четверке.
Кэти Энгельберг, CEO Deloitte US

goo.gl/juM87P

Кэти Энгельберт из Deloitte является одной из первых женщин, ставшей генеральным директором фирмы в составе Большой Четверки. В недавнем разговоре с Эди Луш (одним из модераторов Global GoalsCast), состоявшемся на Всемирном экономическом форуме в Давосе, Кэти поделилась своими размышлениями о том, каково это – быть женщиной, облаченной столь высокими полномочиями.

- Wall Street Journal как-то написал, что Вы «пробили стеклянный потолок». Что Вы думаете по этому поводу?»

- Я уже привыкла к этому. Но мой посыл в том, что нам нужно менять сложившийся стереотип о женщинах, достигших высоких должностей. Такие женщины не должны восприниматься как некая «диковинка», а стать нормальным явлением. Я считаю, что это важно и заслуживает большего внимания. Лично для меня путь к этой должности был очень сложным. Но я и представить себе не могла, насколько сложно получить такую должность за пределами нашей фирмы. И как здорово было доказать, что и женщины способны быть лидерами крупных компаний!

В своем напряженном графике Энгельберт искусно и вполне успешно совмещает и работу, и личную жизнь. За пределами офиса она мать двух взрослых детей. «Очень важно быть образцом для подражания, а также делиться историями о том, как это работает, а иногда - не работает», - рассказывает она. «Учиться на своих ошибках и не допускать их снова».

В сентябре 2016 года Кети внесла изменения в политику предоставления отпусков в Deloitte. Нововведения были хорошо восприняты в компании, помогли сократить текучесть кадров, а также создать конкурентные преимущества на рынке труда. «Мы считаем, что наша программа по предоставлению семейных отпусков не имеет себе равных в отрасли. Мы предоставляем сотрудникам и сотрудницам шестнадцать недель отпуска не только по уходу за ребенком, но и по любым семейным поводам. Реакция самая положительная», - делится Энгельберт. «Люди восприняли новшество с горячей поддержкой и энтузиазмом. Лучшей обратной связью, которую я получила, было письмо от мужчины, написавшего: «Я надеюсь, что мне не доведется воспользоваться этим отпуском для того, чтобы ухаживать за больными родителями или хворающим ребенком, но от наличия такой возможности у меня спокойней на душе». Мы сделали для наших людей то, что следовало».

- Вы ожидаете изменений в позиционировании Deloitte в этом году. Уже 85% компаний из списка Fortune 500 являются клиентами Deloitte. На вас смотрят, как на некий инновационный катализатор. Вместе с тем вы создали ряд стратегических партнерств: с Apple, Amazon, Facebook, HP. Что получает Deloitte от таких партнерств?

- Мне это кажется очевидным: во времена стремительной индустриальной революции ни одна компания не сможет справиться со всем в одиночку. Безусловно, у нас очень хорошо получается предоставлять услуги клиентам, у нас с ними прекрасные отношения. Помимо этого, мы сотрудничаем и с новыми растущими компаниями. Этот вопрос рассматривается в контексте целой экосистемы. Мне кажется, что самое сложное в роли генерального директора в наше время заключается в том, что приходится иметь дело с большим количеством перемен. Где использовать капитал? На чем остановить свой выбор? Какое влияние мы хотим оказывать и какого результата достичь? Кроме того, нужно учитывать тот факт, что 62% сотрудников относятся к поколению миллениалов, а они движимы целью во всем, что делают. Необходимо уделять должное внимание программам well-being. На самом деле, это замечательное время для того, чтобы быть руководителем и решать, как распорядиться не только человеческими и финансовыми ресурсами, но и собственным временем в качестве генерального директора».

На вопрос о том, какие знания пригодились бы ей на ранних этапах её карьеры, Энгельберт ответила: «Карьера – это не прямая дорога, у нее есть извилины и повороты. Нужно быть решительным, уверенным в себе, не бояться рисковать. Если к чему-то не лежит душа, нужно найти более привлекательную цель, которую можно достичь, только выполнив то, чего делать не хочется. Руководителю, который рассматривает вас в качестве кандидата на ту или иную должность, важно знать, насколько вы универсальны в решении различных задач. Если бы я тогда знала, когда проявлять инициативу, сколько во мне уверенности в себе и в своих способностях! Я часто делюсь историями о своих неудачах, потому что они гораздо более лучшие учителя, нежели наши успехи.»

Роль має бути чесною.
Ольга Бартиш, художниця

Я часто буваю на гачку власного нескінченного «хочу», яке стрімко летить вперед, а я за ним встигаю. Ще з вчорашньою хотілкою не розібралась, як завтрашня підпирає.

Добровільно, але не свідомо пхаю голову в петлю якогось нереального ідеалу, який нічого спільного немає з людською суттю. Але довкола кажуть «так треба» і я піддаюсь цьому.

Спішу за образами, за висотами, і не встигаю.
Скажіть, хіба є такий марафонець, що здолав би відстань точно так, як задумалось?
Щоб дорогою не спіткнувся, не зневірився чи не знудився, чи пити не захотів?

Життя ж не олімпіада. Дистанції довші, ноги коротші.

Ми граємо ролі. Різні, непрості. Часом надто напружені, болючі та стресові. І все могло би бути - з ким не буває - якби грались ті ролі чесно.

Та, на жаль, не завжди виходить.

Я - мама, жінка, донька, дружина, художниця, сусідка, подруга, сестра, тітка... Ролей таааак багато. Мене менше.

Ясно розумію, що бути в кожній цій сфері зразковою мені не під силу. Але оглядаючись довкола, гортаючи стрічку фейсбуку чи інстаграму - соціальних петель сучасності - я бачу, мені здається, що хтось це все може. Хтось інший.

Та чи справді може?

Думається, що на тому березі риба точно клює краще. І я беру вудочку, але ні, не переходжу на той берег, - він же ілюзія - а сідаю з нею на дивані і почувуюся бабою біля розбитого корита. Якій все мало, якій чуже видається ліпшим і яка завжди програє у грі в обман та порівняння.

Так, я програю. Ми програємо. Скільки б не грали - завжди залишимося в дурнях. Бо ж граємо не чесно. З собою нечесно.

Завжди десь, весь час попереду чи позаду.

Стоп. Оце і є найбільша пастка.
Порівняння - автоматично програш, просто не завжди такий явний.

В якому б замку не жив, на якому б Бентлі не їздив, з ким би не дружив і як би не веселився, у порівняннях з іншими завжди програєш.

Тому я смикаю себе за вухо (так мені підказала колись одна мудра жінка, щоб повернутись до реальності), видихаю і благодарю. Дуже це слово мені симпатичне. Саме «благодарю». Хоча можна і дякую.

Богові.

За свої ніжки-ручки-очка-вушка, що ходять-роблять-бачать-чують.

За те, що голова думає, а серце відчуває.

За таланти, які просто дались мені, як провідникові.

За все матеріальне - від квартири до продуктів, які чоловік щойно приніс з магазину.

Навіть якщо там не марципани, а звичайні бублики.

За батьків, за коханих, за дітей, за друзів, за можливості.

Вдячність, як антонім до порівнянь та розчарувань. Як той стовп довкола якого накручується буття.

Вдячність та безумовна любов. Лише це може бути дорогою до справжнього щастя.

В той момент я просто дитя. Маленьке, згорнуте, таке чисте та беззахисно мудре.

І це моя головна роль. І я проживаю її максимально, як можу. В той момент.

Бути чесним зі своїми почуттями, тут і зараз проживати, прожовувати все те, що дається, так як вмієш - ось і вся мудрість людська.

Це і призначення, і покликання, і місія - все, що так шукаємо.

Любити. Жити. Чути. Бачити. Віддавати.

І благо дарувати.